

מסכת עדיות

פרק ח

א. העיד רבי יהושע בן בתירא על דם נבלות שהוא טהור. העיד רבי שמעון בן בתירא על אפר חטאת שנגע טמא במקצתו, שטמא את כלו. הוסיף רבי עקיבא, על הסלת ועל הקטרת והלבונה והגחלים שנגע טבול יום במקצתם, שפסל את כלם:

ב. העיד רבי יהודה בן בבא ורבי יהודה הפהן על קטנה בת ישראל שנשאת לכהן, שהיא אוכלת בתרומה כיון שנכנסה לחפה אף על פי שלא נבעלה. העיד רבי יוסי הפהן ורבי זכריה בן הקצב על תינוקת שהרהנה באשקלון, ורחקוה בני משפחתה, ועדיה מעידים אותה שלא נסתרה ונשלא בטמאה. אמרו להם חכמים, אם מאמינים אתם שהרהנה, האמינו, שלא נסתרה ונשלא בטמאה. ואם אין אתם מאמינים שלא נסתרה ונשלא בטמאה, אל תאמינו שהרהנה:

ג. העיד רבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא על אלמנת עסה, שהיא כשרה לפהנה, שהעסה כשרה לטמא ולטהר, לרחק ולקרב. אמר רבן שמעון בן גמליאל, קבלנו עדותכם, אבל מה נעשה, שגזר רבי יוחנן בן זכאי שלא להושיב בתי דינין על כך. הפהנים שומעים לכם לרחק, אבל לא לקרב:

ד. העיד רבי יוסי בן יועזר, איש צרדה, על איל קמצא, דכן. ועל משקה בית מטבחיא, דאינון דכין. ודיקרב במיתא, מסתאב. וקרו ליה, יוסי שריא:

ה. העיד רבי עקיבא משום נחמיה, איש בית דלי, שמשאים האשה על פי עד אחד. העיד רבי יהושע על עצמות שנמצאו בדיר העצים, אמרו חכמים, מלקט עצם עצם והכל טהור:

ו. אמר רבי אליעזר, שמעתי, כשהיו בונים ביהכל, עושים קלעים ליהכל וקלעים לעזרות, אלא שביהכל בונים מבחוץ, ובעזרה בונים מבפנים. אמר רבי יהושע, שמעתי, שמקריבין אף על פי שאין בית, ואוכלים קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני, אף על פי שאין חומה, שקדשה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא:

ז. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ, מִקְבֵּל אֲנִי מֵרַבּוֹן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, שֶׁשָּׁמַע מֵרַבּוֹ
וֵרַבּוֹ מֵרַבּוֹ, הִלְכָה לְמִשְׁה מְסִינִי, שָׁאִין אֵלֶיהוּ בָּא לְטִמָּא וּלְטָהֵר,
לְרַחֵק וּלְקָרֵב, אֲלֵא לְרַחֵק הַמִּקְרָבִין בְּזִרְעָה וּלְקָרֵב הַמֵּרְחָקִין בְּזִרְעָה.
מִשְׁפַּחַת בֵּית צְרִיפָה הָיְתָה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְרַחֲמָה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרְעָה,
וְעוֹד אַחֲרֵת הָיְתָה שָׁם וְקָרְבָה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרְעָה. כְּגוֹן אֵלּוּ, אֵלֶיהוּ בָּא
לְטִמָּא וּלְטָהֵר, לְרַחֵק וּלְקָרֵב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לְקָרֵב, אֲבָל לֹא
לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לְהַשְׁוֹת הַמִּתְלַקֵּת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא
לְרַחֵק וְלֹא לְקָרֵב, אֲלֵא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֵאמַר (מְלָאכִי ג)
הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת אֵלֶיהָ הַנְּבִיא וְגו' וְהַשִּׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים
וְלֵב בָּנִים עַל אָבוֹתָם: